

အပိုင်း(၁)

အခန်း(၁)

ရန်ကုန်ဆောင်းက သူတို့ အညာဆောင်းထက်တော့ အအေးပိုသည် ဟု နိုင်ဇော်ထင်မိသည် ။ ဆောင်းနံနက်ခင်းမှာ လမ်းလျှောက်နေကြသည့် လူအချို့ကိုကြည့်ရင်း အလုပ်အားနေကြသူတွေ လား၊ ကျန်းမာရေးလိုက်စားသည် ဆိုလျှင်ဖြင့် ချီးကျူးစရာကောင်းလှပေသည် ။

သူကတော့ တကူးတက လမ်းလျှောက်ဖို့ လိုအပ်သူမဟုတ်။ ခြံထဲမှ ဥယျာဉ်မှူးလုပ်ရင်း ပေါက်ချွန်း၊ ပေါက်ပြား၊ ရေပိုက်တို့ နှင့် နပန်းလုံး နေရသူမို့ ကျန်းမာရေးက ကောင်းပြီးသား ဖြစ်၏။

လူနေကျပါးသောအရပ်မှာ နေနေရသည် မို့ ကိုယ်စားချင်တာလေး ဘာလေးလည်း ဝယ်ရင်း၊ စာအုပ်လည်း ငှားရင်း နိုင်ဇော် ဈေးသို့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ကလေးတစ်လုံးကိုဆွဲရင်း ဖြင့် ကိုယ်အာသီသရှိရာ မုန့်ပဲသရေစာ၊ ဟင်းချက်စရာတို့ ကိုဝယ်သည် ။ စာအုပ်များလည်း ငှားခဲ့ ပါ၏။

ဈေးထဲကထွက်တော့ နှင်းတွေကျပါးသွားချေပြီ။ နွေရာသီနံနက်ခင်း နှင့်မခြား။ နေရောင် ခြည်က အတောက်၊ အပွင့်တွေတောင် လွန်နေတော့ပါ၏။

သူ့ဆိုင်ကယ်ကို တောက်ထွန်း ယူစီးသွားသည် မို့ အနည်းငယ်လှမ်း
သော ဈေးလေးသို့ သူ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ အညောင်း
လည်း ပြေတာပေါ့လေ။

"ဒီမှာ . . .ဒီမှာ . . .ဒီမှာ ရှင့်"

အနားမှ လူတွေလည်း ပျားပန်းခပ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်
မို့ ထိုအသံသည် မည်သူ့ ကိုခေါ်မှန်း နိုင်ဇော်မသိ။ လမ်းပဲ ဆက်လျှောက်
နေဖြစ်ခဲ့သည် ။

"ဒီမှာ . . .ဒီမှာ ရှင့် . . .ဂျင်းဘောင်းဘီနဲ့ လူကြီး"

"ဗျာ . . ."

ဒါတော့ သူ့ကိုခေါ်တာဖြစ်မည်။ လောလောဆယ် ဂျင်းဘောင်းဘီ
ဝတ်ထားတာဆိုလို့ သူပဲ ရှိသည် ။ သို့ပေမဲ့ သည် ရန်ကုန်နယ်မြေမှာ အ
သိအကျွမ်းလည်း ရှိတာမဟုတ်။ ဧကန္တ လူမှားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ပြီး
တော့ ဒီရန်ကုန်က ကောင်မလေးတွေသည် ယုံရတာမဟုတ်။ အသားလွ
တ်လည်း ကြောင်တတ်၊ လောင်တတ်ကြသည် တဲ့ ။ မကြည့်ရဲကြည့်ရဲ
ဖြင့် သူ အသံလာရာဆီ လှည့်ကြည့်မိ သည် ။

အို . . .လှလိုက်တာ . . .

အိန္ဒြာကျော်ဇင်တို့ ၊ စိုးမြတ်နန္ဒာတို့ ၊ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်တို့ ၊ လှအဇူလီ
တင့်တို့ အားလုံးကို ရောမွှေအရည်ကျိုပြီး သွန်းလောင်းထားသည့်နှယ်
ကောင်မလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းလှပါ၏။

အပြင်အဆင် အခြယ်အသမရှိသော ခပ်ညှိုးညှိုးရုပ်ကလေးက သာ
မန်လက်လုပ်လက်စား အတန်းအစားဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေ
သော်လည်း မျက်ခုံးထင်းထင်း၊ မျက်လုံးလင်းလင်း၊ အသားအရေ ဖွေးစ

င်ကြည်လဲ့နှင့် ပြေပြစ်ရှည်လျားသော ကိုယ်ဟန်လေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိ လှပါသည်။ ။

သူမကလည်း နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်လို၊ ထွားကျိုင်းကြမ်းရှ သော သူ့ရုပ်ကို စိုးစိုး ရွံ့ရွံ့နှင့် မော့ကြည့်နေရှာ၏။

"ဘာလဲ...ဘာကိစ္စလဲ"

ပြေပြေပြစ်ပြစ် မပြောတတ်တာကတော့ နိုင်ငံတော်ကိုယ်ပိုင်စတိုင်လို့ ပြောလို့ ရပါ၏။ စိတ်ရင်း ကောင်းပေမဲ့ သူ မရယ်ပြုံးတတ်တော့ပါ။ လောကဓံနှင့် ကြုံဖူးသူတိုင်းသည် အရယ်အပြုံးနည်းပြီး၊ တည်တင်းရင့် ကျက်နေတတ်ကြသည် နှင့် တူပါသည်။ ။

သူ့ ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့် အမေးကြောင့် ကောင်မလေးက ခေါင်းလေးကိုငုံ၊ ရင်ဘတ် ပေါ်ချထားသည့် ကျစ်ဆံမြီးကြီးကိုသာ နင်း ကန်ပွတ်ခြေနေတော့သည်။ ။

"ဘာလဲ...ပြောလေ၊ မင်း ငါ့ကိုသိလို့ လား"

"ဟို...ဟို...ကျွန်မက ပန်းရောင်းပါတယ်ရှင်"

"ဟ ငါ့ကိုပန်းရောင်းမလို့ လား၊ မင်း လူကဲခတ်မှားနေပြီ။ ငါက ကိုယ်တိုင်တောင် ပန်းစိုက် ရောင်းနေတဲ့ လူ။ ငါ့မှာ ပန်းခြံရှိတယ်"

"ဟုတ်. . .ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ. . .ကျွန်မက အစ်ကိုကြီးရဲ့ ပန်းခြံကပန်းတွေကို ဖောက်သည် ယူရောင်းချင်လို့ ပါ"

"ဟေ"

သူ အင်မတန်အံ့ဩသွားရသည်။ ။ သူက ကောင်မလေးကိုမသိပေမဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို သိနေခဲ့သည်။ ။ သူ ပန်းစိုက်နေတာကို သိနေခဲ့

သည်။

"ငါမှ မင်းကိုမသိတာ၊ ပန်းဘယ်လိုရောင်းမလဲ။ ပြီး. . .မင်း နောက်ကျသွားပြီ။ ငါတို့ ခြံမှာ နေ့တိုင်းဖောက်သည် ယူနေတဲ့ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ရှိတယ်။ မင်းကိုဖောက်ရောင်းလို့ ဘယ်ဖြစ် မလဲ"

သူ့စကားကြောင့် ကောင်မလေး ခေါင်းပိုင့်သွားပြန်သည် ။ ခက်တော့တာပဲ။ မရဲဘဲ ကျွဲပြစီး နေသည့်ကောင်မလေး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဈေးသည် ဆိုပေမဲ့ လည်လည်ဝယ်ဝယ်လည်း ရှိပုံမရ။ ဒီပုံနဲ့ များ ဈေးရောင်းနေရသေးသတဲ့ ။ ခဏကြာတော့ သူမက ခေါင်းမော့လာသည် ။

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုလည်း နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်ခွဲပေးပါ အစ်ကိုကြီးရယ် ။ နှင်းတွေအရမ်းကျ တော့ ပန်းအပွင့်ဆုတ်တယ်၊ ကျွန်မက တစ်ဆင့်ဖောက်သည် ယူရောင်းရတာရယ်၊ အရင်းအနှီးမရှိ တာရယ်ကြောင့် ရောင်းစရာပစ္စည်းပြတ်နေရလို့ ပါ။ အစ်ကိုကြီးတို့လို ပန်းခြံရှင်တွေနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်မှ ပဲ ရောင်းစရာပန်းရမှာ ပါ။ ကျွန်မကိုလည်း နည်းနည်းဖောက်ရောင်းပေးပါနော်။ ကျွန်မ တောင်းပါတယ် အစ်ကိုကြီးရယ်။ ကျွန်မက တခြားအလုပ်လည်း မလုပ်တတ်လို့ ပါ"

တောင်းတောင်းပန်ပန် ခခယယပြောနေပုံလေးက ကရုဏာသက်စရာကောင်းလှသည် ။ သို့ပေမဲ့ နေ့တိုင်းဝယ်နေသည့် ဒေါ်ခင်မြင့်ကြီးက ခွင့်ပြုပါ့မလား။ ခွဲပေးပါ့မလား။ တောက်ထွန်းနှင့် အောင်ပွင့်ကလည်း ဒေါ်ခင်မြင့်ကြီးကိုသာ ရောင်းချင်ကြပါသည် ။ ဟိုက ပန်းကုန်သည် ကြီးမဟုတ် ပါလား။

သူ...ခေါင်းကို တဖြင်းဖြင်းကုတ်မိသည် ။

"မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ပန်းခြံက ငါတစ်ယောက်တည်းပိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ သုံးယောက် စပ်တူလုပ်ကြတာ။ သူတို့ သဘောထားတွေ

ကလည်း ရှိသေးတယ်။ ပြီး. . မင်းက အရင်းအနှီးလည်း မရှိဘူးဆို။
ဒေါ်ခင်မြင့်ကြီးက ပန်းဖိုးလက်ငင်းချေတာ"

"လုပ်ပါ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးပြောပေးရင်ရမှာ ပါ။ ကျွန်မမှ
အရင်းအနှီးမရှိပေမဲ့ ဒီမှာ ဒီလက်စွပ်ကို အပေါင်သဘောမျိုး ယူထားပါ။
ဒါ. . အဖေ့လက်စွပ်ပါ။ ကျွန်မတို့ အင်မတန် တန်ဖိုးထားပါတယ်။ အခု
မဖြစ်သာလို့ သာ အစ်ကိုကြီးကို ခေတ္တအပေါင်ပေးထားမှာ ပါ"

သူမပေးလာသည့် လက်စွပ်ကလေးကို နိုင်ဇော် ယူကြည့်လိုက်သည်
။ ကျောက်က အနီရောင်၊ အရည်လဲ့ပြီး ရဲနေလိုက်ပုံက ပတ္တမြားလား
ဘာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ။ သူမက ဆင်းရဲသူမပဲ။ သူကလည်း
ကျောက်တွေ ဘာတွေ နားလည်လှသည် တော့ မဟုတ်ပါ။

"အမေပြောတော့ အရမ်းတန်တယ်ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ အစ်
ကိုကြီးကိုယုံပါတယ်။ ကျွန်မ ပန်းရောင်းနေရသရွေ့ အပ်ထားပါ့မယ်။ ပ
န်းကိုလက်ငင်းမချေနိုင်သေးပေမဲ့ ခေါက်ပြန်ပေးပါ နော်။ ကျွန်မကို ပန်း
ရောင်းပါ အစ်ကိုကြီးရယ်"

ခက်တော့ ခက်ချေပြီ။ နွမ်းညှိုးနေသည့် ကောင်မလေးသည်
တကယ်လည်း အခက်အခဲ ဖြစ်နေပုံရပါသည် ။

နိုင်ဇော် စဉ်းစားရပါသည် ။ သူတို့ အမြဲရောင်းနေသည့် ဒေါ်ခင်မြင့်
ကြီးကဖြင့် ပစ္စည်းရှိသူ ဖြစ်ပါသည် ။ သူပန်းရောင်းနေတာက စီးပွား
ရေးလုပ်နေတာသာဖြစ်သည် ။ ဒီကောင်မလေးလို ထမင်း စားဖို့ ပန်း
ရောင်းနေတာမဟုတ်။ လူဆိုတာ အားနည်းသူဘက်မှ ရပ်တည်မှ သာ
တရားမျှတပေမည်။ သူဆုံးဖြတ်လိုက်ပါ၏။

"အေး. . ဒါဖြင့်လည်း မင်းကို ငါပန်းရောင်းမယ်။ လက်စွပ်ကတော့
ယူထားရလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါမသိဘူးလေ။ နာမ

ညီလည်း မသိ၊ နေရပ်လိပ်စာလည်း မသိတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကိုတော့ ငါ ပန်းအကြွေးရောင်းလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း သ
ဘောတူမှာ မဟုတ်ဘူး "

လမ်းဘေးညောင်ပင်ကြီးအောက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး စကားပြော
နေရာမှ သူမက ဝမ်းသာ အားရဖြစ်သွားရှာပါသည်။ ။

"ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ယူထားပါ.. ဒီလက်စွပ်ကို အစ်
ကိုကြီးယူထားပါ။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ လူတွေကိုလည်း ပြောထားပါနော်။
ကျွန်မ မနက်တိုင်း မနက်တိုင်း ပန်းယူရအောင် လာခဲ့ပါ့မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူမက ထွက်ခွာသွားမည်ပြုတော့ သူသတိရစွာ
ကမန်းကတန်း တားရသည်။ ။

"ဟိတ် နေဦးလေ၊ မင်းနာမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ ဘာညာပေးခဲ့ဦးမှ
ပေါ့"

နိုင်ဇော်စကားကြားတော့ သူမက ပြုံးသည်။ ။

"လိုလို့ လား အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ကျွန်မက အမြတ်နိုးဆုံးပစ္စည်း အဖိုး
တန်ဆုံးပစ္စည်းကို အပေါင်ပေးထားသူပါ"

"ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ်လေ.. မရှိတော့ပြီဖြစ်တဲ့ အဖေ့ရဲ့ ဒီလက်စွပ်ကို ကျွန်မ
နဲ့ အမေက အသက် လောက် မြတ်နိုးကြပါတယ်။ ဘယ်အရာနဲ့ မှ မနှိုင်း
သာအောင် တန်ဖိုးထားတယ်။ ဒီပစ္စည်းကိုတောင် အပေါင်ထားခဲ့မှ
တော့ ကျွန်မက လိမ်ဦးညာဦးမယ့်လူလား"

သူမရှင်းပြတော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်။ လက်စွပ်အနီရဲ့ရဲလေးက
သူ့ထံပေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ နာမည်လောက်တော့ ပြောခဲ့ဦးမှ ပေါ့။ တလွဲတချော်တွေ တွေးမနေနဲ့ ဦး။ ငါက ဟိုနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပြန်ပြောရမှာ တဲ့ လဲ။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ဘာတိုင်းပြည်ရဲ့ ဘာမင်းကြီးမှာ ဘာမင်းသမီး လေးရှိတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်လိုတော့ဖြစ်နေပြီ။ ငါ့နာမည်ရော မင်းသိရဲ့ လား။"

"ဟုတ်ကဲ့. . .သိပါတယ်၊ အစ်ကိုကြီးနာမည်က နိုင်ဇော်ပါ။ ဈေးထဲ က ကောင်မလေးတွေက ပြောကြတယ်။ အစ်ကိုကြီးက လူမင်းနဲ့ တူတယ်တဲ့ "

အင်း. . .ဒီကောင်မလေးတော့ မြှောက်နေပြီထင်သည် ။ နာမည်ပြောဖို့ တွန့်တိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ အထူးအဆန်းဖြစ်နေ၏။ သူခပ်တင်းတင်းသော စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။ ကောင်မလေးက ဖြုံသွားပြီထင်သည် ။

"ကျွန်မ. . .ကျွန်မနာမည် ရှင်အင်ကြင်းပါ။ နေရပ်လိပ်စာတွေ ဘာတွေမပြောတာက ကျွန်မ တို့ က နေရာအတည်တကျရှိတာ မဟုတ်ပါဘူး။"

"ဪ"

တော်တော်အဖြစ်ဆိုးပါလား။ ရုပ်ကလေးချောချောနှင့် ဒီလိုနေရတော့ သူမဘဝက တော်တော် ကသိကအောက်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ လူတွေရဲ့ ဘဝတွေကလည်း အရောင်စုံလှသည် ။

သူ့ဘဝကရော. . .တစ်ဦးတည်းသော သူဌေးသားဘဝကနေ အဝတ်တစ်ထည်ကိုယ်တစ်ခုဖြင့် ပန်းခြံတစ်ခုမှာ ရှယ်ယာဝင်ပြီး ပန်းစိုက်စားနေရတဲ့ အဖြစ်။

"ကဲ ကောင်းပြီ၊ မင်း ငါ့ခြံကို သိတယ်မဟုတ်လား။ မနက်တိုင်း လာ ခဲ့ပေတော့၊ ငါပြော ထားလိုက်မယ်"

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကောင်မလေးအရင် သူထွက်ခွာလာခဲ့သည် ။ နိုင်ဇော် ထွက်ခွာသွားတော့ သူမက ငေးကြည့်နေခဲ့သည် ။ "ငါ့ဝမ်းပူဆာ မနေသာ" ဆိုသလိုပဲ ကိုယ့်စီးပွားရေး (ထမင်းစားရ ရေး)အတွက်သာ အင်ကြင်း သူ့ကိုချဉ်းကပ်ခဲ့ရသည် ။ ရှက်လိုက်ကြောက်လိုက်တာက တော့ ပြောစရာ ကိုမရှိ။

ရှည်မားသောအရပ်၊ ဗလထွားထွားလှလှက ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် ဂျင်း အင်္ကျီအောက်မှာ နိုင်ငံ ခြားသားမင်းသားတစ်ယောက်လို စတိုင်ကျ လွန်းသည် ။ ရိတ်သင်ထားသော အမွှေးအမှင်တို့ ကြောင့် စိမ်းမြနေ သော မျက်နှာကလည်း ရာမမင်းသားကို သတိရစရာ။

သည် လိုလူချောချောကြီးက လှူပံ့ပဲဝင့်သလား၊ ပစ္စည်းပုဏ်ပဲဝင့် သလား။ စူစူပုပ်ပုပ် ထန်ထန်တင်းတင်းကြီးဖြစ်နေတော့ သူ့ကို စကား လိုက်ပြောဖို့ အင်ကြင်းမှာ ခွန်အားတွေ နှစ်ရက် သုံးရက်မက မွေးမြူခဲ့ရ ပါ၏။

အမေ့ကြောင့်. . .အမေ့ကြောင့်သာ ဒီခွန်အားတွေ သူမရခဲ့ခြင်းဖြစ် သည် ။

လွန်ခဲ့သည့်နှစ်နှစ်လောက်အထိ စက်ချုပ်ကျွေး၊ ဈေးရောင်းကျွေးခဲ့ သော အမေသည် စိတ်ထောင်းလို့ ကိုယ်ကျေသလား၊ ပင်ပန်းလို့ ပဲ ကိုယ်ကျေသလားတော့မသိ။ ခြေတွေလက်တွေ မဆွဲ ချင်မကိုင်ချင်၊ ချုံး ချုံးကျပြီး လေဖြတ်သလိုဖြစ်ခဲ့သည် ။

သုဝဏ္ဏသာမကိုအားကျသည့် သူမက အမေ့ကို ဆံခြည်မျှင်မျှ စိတ်မ ဆင်းရဲစေဘဲ လုပ်ကျွေး ပြုစုချင်လှပါသည် ။

ဖောက်သည် ယူပြီး ပန်းရောင်းနေရာမှ ပန်းခြံရှင် အဲဒီအစ်ကိုကြီးကို အမြင်မှာ ၊ ပန်းတွေ တိုက်ရိုက်ယူရောင်းဖို့ သူမစိတ်ကူးရတော့သည် ။ ခါတိုင်းထက်ပိုမြတ်မှ အမေ့ကို ကောင်းကောင်း ပြုစုနိုင်မည်။ ဆေးလည်း ကု၊ အစားကောင်းလေးများ လည်း ကျွေးမည်။ ဦးနိုင်ဇော်တို့ ပန်းခြံကို အင်ကြင်းသိပါသည် ။ မနက်စောစော မြို့ပတ်ရထားနှင့် ရောက်အောင်သွား ပန်းများကို ယူရောင်းရုံ ပေါ့။

နှင်းဆီခင်းများ ၊ ဟော်လန်သစ္စာပန်းခင်းများ ၊ ဂန္ဓမာရောင်စုံများ စသည် ဖြင့် ပန်းအတော် များများ နှင့် လှပလှသော ဦးနိုင်ဇော်တို့ ခြံသည် ယောက်ျားတွေချည်းနေသောခြံမို့ သူမ အားတော့ ငယ်မိသည် ။ သူမမှာ အဖော်လည်း မရှိပါ။

မည်းမည်းပိန်ပိန် ရှည်ရှည်လူကြီးနှင့် ဖြူဖြူပုပုဝဝ လူကြီးထက်စာ လျှင်တော့ သူမရဲ့ ဦးနိုင် ဇော်က အားကိုးယုံကြည်ချင်စရာကောင်းလှပါသည် ။ ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်လျှင် ခြင်္သေ့ကြီးတစ်ကောင် လို ထန်တင်းရဲရင့် နေလင့်ကစား၊ သူ့စိတ်သဘောထားက သိုးကလေးတစ်ကောင်လို နူးညံ့လှတာ ယခုတော့ တွေ့ခဲ့ပြီ။ လောကကြီးမှာ အမြင်နဲ့ လည်း ဆုံးဖြတ်လို့ မရစကောင်းပါလား။

ဦးနိုင်ဇော်ကိုပေးလိုက်ရသည့် အဖေ့လက်စွပ်ကို တွေးမိတော့ ရင်ထဲ ဟာသွားပြန်သည် ။

ဒီကိစ္စ အမေမသိ။ အမေတစ်ခု သမီးတစ်ခုသာရှိသော အင်ကြင်းတို့ သားအမိသည် အဖေ့ လက်စွပ်ကလေးကို အဆောင်တစ်ခုနှယ်၊ အဖေ့ ကိုယ်စားနှယ် အသက်တမျှ တန်ဖိုးထားကြကြောင်း ထိုလူကြီး သိမှ သိပါလေစ။

အခန်း(၂)

"ဟေ့ကောင် အညာသား၊ ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ကွာ။ ဘယ်ယောက္ခမဆီ က လက်စွပ်ကြီးလစ်လာခဲ့ပြီး တို့ ကို လာဖိန့် နေရတာလဲ။ ဟေ့ကောင် တောက်ထွန်း၊ နိုင်ဇော်ပြော တာ ယုံသလား ကွ...ဟေ"

နံနက်စာထမင်းစားရင်း၊ သူထုံးစံအတိုင်း အောင်ပွင့်က ပြုံးတူးပြတ် ထအော်တော့ နိုင်ဇော် ကသိကအောက်ဖြစ်ရသည် ။ တောက်ထွန်းက တော့ ခပ်အေးအေးသမား။ ဖြူသည် မည်းသည် ၊ ချိုသည် ခါးသည် မပြော။

"ဘာမယုံစရာရှိသလဲကွာ၊ စောင့်ကြည့်နေလိုက်ရုံပေါ့။ မနက်ကျ တွေ့ရမှာ ပေါ့။ ဒါထက် ဒေါ်ခင်မြင့်က ကျေနပ်ပါ့မလားကွာ။ သူက ဆယ့်နှစ်ရာသီ အနစ်နာခံယူတဲ့ ဖောက်သည် ကြီးလေ"

"အံ့မယ် ဘာအနစ်နာခံတာလဲကွာ၊ သူမြတ်လို့ သူယူရောင်းတာပဲ။ ဟေ့ကောင် ဘယ်သူမှ တော့ အရှုံးခံပြီး လာမဝယ်ဘူး မောင်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရှင်အင်ကြင်းကိုလည်း ပန်းတချို့တစ်ဝက် ခွဲပေးရမှာ ပဲ"

သူဇွတ်ကိုပဲ ကိုယ့်တရားကိုယ်စီရင်ပစ်ရပါချေ၏။ ဒီကောင်တွေကို စိုစိစိလုပ်လို့ မဖြစ်။ ပျော့ပျော့နဲ့ နံတဲ့ ကြောင်ချေးတွေ။ သတ္တိလည်း ရှိ

ကြတဲ့ ကောင်တွေမဟုတ်။

"ငါတော့ အားနာတယ် နိုင်ဇော်၊ အထူးသဖြင့် သူ့သမီးလေးကို ပိုပြီး အားနာတယ်ကွာ။ မျက်လုံးမှေးမှေးလေးတွေ ပိတ်အောင်များ ငိုပြလိုက် မယ်ဆိုရင် ငါတော့ တကယ်ကြွေသွားမှာ မောင်"

"အရူး...လဲသေလိုက်"

ဆဲသာဆဲရသည် ။ သူလည်း ဘာထူးမှာ လဲ။ ဒေါ်ခင်မြင့်ကြီးတို့ သား အမိကို သစ္စာတစ်ဝက် တစ်ပျက်ဖောက်ပြီး အင်ကြင်းကို ပန်းခွဲပေးမှာ ဟာ ရူးသွပ်ခြင်းများ ဖြစ်လေမလား။ အိုလေ... မဆိုင်လောက်ပါဘူး။ ဒီ လောက် အနူးအညွတ် အသနားခံနေတော့လည်း သူသူ ကိုယ်ကိုယ် သ နားမိ တော့မှာ ပေါ့။

"အေး. . .မနက်ကျရင် မင်းပဲ ပန်းရောင်းပေတော့။ တို့ တော့ ကျန် တဲ့ ရေလောင်း၊ မြေစာ ကျွေး၊ မြေဆွေးထည့်တဲ့ အလုပ်တွေပဲ လုပ်တော့ မယ်"

"ကြားယောင်သေးရဲ့ အဘွားကြီးရဲ့ အော်ကျယ်အော်ကျယ်. . .အော် ပီကျယ်အသံတွေ"

"ဘယ်တတ်နိုင်မလဲကွာ၊ ခံရတော့မှာ ပေါ့။ စွဲမိပြီကိုးကွ"

တဟဲဟဲရယ်ရင်း ထမင်းထည့်ရင်း ဟင်းထည့်ရင်းဖြင့် သူတို့ သုံးဦး ထမင်းစား၍ ပြီးသွားကြ သည် ။ သူ(နိုင်ဇော်) အောင်ပွင့်နှင့် တောက်ထွန်းဆိုတဲ့ ယောက်ျားဘသားချော သုံးဦးသည် ဒီခြံ၏ သက်ရှိလူသားသုံး ဦးဖြစ်ပါသည် ။ ခွေးတွေကြောင်တွေ မွေးတာလည်း ဝါသနာမပါသည် မို့ ခြံထဲမှာ သက်ရှိဆိုလို့ သူတို့ သုံးဦးရယ်၊ ပန်းလိပ်ပြာလေးတွေရယ်၊ နောက်. . .ငှက်ကလေးတချို့၊ မိုးတွင်း ဆိုလျှင်တော့ ပုစဉ်းရင်ကွဲလေး

တွေ လာအော်တတ်ပါသည်။ ။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ နေ့လယ်နေ့ခင်း သူတို့ ခဏမျှ အညောင်းပြေ ကျောဆန့်ကြသည်။ ။ ခြံထောင့်က ပိတောက်ပင်ကြီးရဲ့ အရိပ်၊ ကွပ်ပျစ် ကလေးမှာ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုနေရာက အနည်းငယ် ကုန်းမြင့်သည် မို့ သူတို့ တစ်ခြံလုံးကို ဆီးမြင်နေရသည်။ ။

နှစ်လက်မတွင်းမှ ရေကို ကူဘိုတာစက်နှင့်စုပ်၊ ရေက လိုသလို ရရှိ နေတော့လည်း အကွက် ကျကျ၊ စနစ်တကျ စိုက်ပျိုးထားသည့်ပန်းများ က အရမ်းလှနေလိုက်တာ တကယ့်ပန်းမွေ့ရာ ရွှေကော်ဇော်ဖြစ်နေ တော့သည်။ ။

ခြင်္သေ့စောင့်တဲ့ နှင်းဆီခင်းပေါ့။ မနက်က ရွှေငါးကြင်းမလေးကို သ တိရရင်း နိုင်ဇော် ထရယ်မိသည်။ ။

"အလို. . .အလို . . .ဘာဖြစ်သွားရတာတုံး ကိုယ့်လူရဲ့ ။ ဧကန္တတော့ မနက်ကတွေ့ခဲ့တဲ့ စုန်းမ ရဲ့ လက်ချက်မှ ဟုတ်ရဲ့ လား။"

သူ အောင်ပွင့်ကို အဆိုးမဆိုအားပါ။ အောင်ပွင့်က ဒေါ်ခင်မြင့်ကြီးရဲ့ သမီး ပုလဲဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို ညွှတ်နှူးနေသူဖြစ်သည်။ ။ ပုလဲက လည်း ခေလှသူတော့မဟုတ်။ ဆယ်တန်းအောင် ပြီး သင်တန်းပေါင်းစုံ လျှောက်တက်၊ အကြံကြီးကြီးကြံနေသူ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ မအေနှင့်လိုက် လာ တတ်သည်။ ။ ဒေါ်ခင်မြင့်ကြီးကလည်း ပန်းသည် သေးသေးလေးမ ဟုတ် ပန်းကုန်သည်။ ။ ပန်းသည် အကြီးစားကြီးပေါ့။ သူ့ဝင်ငွေကို လျှော့ တွက်လို့ မရ။

"နေစမ်းပါဦး ကိုရွှေနိုင်ဇော်ရယ်၊ မင်း တို့ ဆီရောက်တာဖြင့် နှစ် ပတ်တောင်မရှိသေးဘူး။ အခြေအနေတွေက တိုးတက်လှချည်လား။ အဲ ဒီကောင်မလေးကလည်း မင်းကိုမြင်မှ လိုက်ပြောရ သတဲ့ လား။ ငါနဲ့

အောင်ပွင့်တုန်းကတော့ လိုက်မပြောဘဲနဲ့ ။ ဧည့်သည် မှန်းမသိ အိမ်ရှင် မှန်းမသိ"

တောက်ထွန်း ပြောလည်း ပြောစရာ။ နိုင်ဇော်က ဒီခြံရဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက်သာဖြစ်သည် ။ အဲ. . .ဧည့်သည် ဆိုပေမဲ့ တစ်ရက်နှစ်ရက် နေမယ့် ဧည့်သည် တော့မဟုတ်။ အခန့်မသင့်လျှင် တစ်သက် လုံး တောင် နေချင်နေရမည့် ဧည့်သည် မျိုးသာဖြစ်ရာ. . .

"ဟေ့ကောင် ငါ့ကို ဧည့်သည် ဧည့်သည် လို့ မပြောနဲ့ ကွ။ ငါ့အခြေအနေလည်း မင်းတို့ ကို အကုန်ရှင်းပြပြီးသား။ မင်းတို့ နဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း နေတော့မလို့ ပါဆိုမှ ။ မင်းတို့ မချေရသေး တဲ့ ခြံဖိုးတစ်ဝက်လည်း ငါချေမယ်၊ ဘာရယ်ညာရယ် မဟုတ်ပါဘူး။ စီးပွားရေးဆိုတာကတော့ နောက်မှ ကြည့်စီစဉ်မှာ ပေါ့။ လောလောဆယ် မင်းတို့ လည်း အဆင်ပြေ၊ ငါလည်း အဆင်ပြေအောင် သုံးယောက်အတူပေါ့ ကွာ။ ကျေနပ်ရဲ့ လား"

"ဟာ ကျေနပ်ပါတယ်ကွာ၊ တကယ်ဆို ခြံဖိုး မင်းဝင်မပေးလည်း ရပါတယ်။ တို့ ဘာသာတို့ အရစ်ကျစနစ်နဲ့ တဖြည်းဖြည်းရှင်းသွားပါ့မယ် ။ မင်းပေးတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ ခြံရှင် ဘကြီးက နည်းနည်း လောနေတာ"

သုံးယောက်သား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည် ။ ခြံလုပ်ငန်းက သိပ်အားလှသည် တော့မဟုတ်ပါလေ။ နေ့လယ်နေ့ခင်း ပူလွန်းလို့ သာ ထမင်းလုံးစီနေကြခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ ပိတောက် ပင်ကြီးက အရိပ်များ ဝေဆာလှရာ သူတို့ မှာ ရုက္ခစိုးများ လို ဗိမ္မာန်အပိုင်စားရနေတော့သည် ။

ဆောင်းလေပြည်တညင်းညင်းက တစ်ခြံလုံးရှိ ပန်းပေါင်းစုံတို့ ၏ ရ

နံ့ကိုလည်း သယ်ဆောင် လာချေသေး၏။ ခြံအလယ်မှ ခြေတံရှည် အိမ်ကလေးကလည်း ဘန်ဂလိုလေးလိုလို၊ အရုပ်အိမ်လေး လိုလို၊ တကယ့်ကို ပဏာစားနေတော့တာပါပဲ။ အဲဒီအိမ်သေးသေးလေးကလည်း ဘယ်သူမှ ဟုတ်တိ ပတ်တိနေတာမဟုတ်။ အခါတိုင်းက တောက်ထွန်းတစ်လှည့်၊ အောင်ပွင့်တစ်လှည့် အစောင့်သဘော မျိုး ညအိပ်ရသည် ။ ယခုတော့ နိုင်ဇေ့ရဲ့ ပင်တိုင်ဗိမ္မာန်။

"နေပါဦးကွာ၊ မင်းကိုမနေစေချင်လို့ မဟုတ်ရပါဘူး။ မင်းနေတော့ ငါတို့ မှာ ပိုတောင် အဆင်ပြေရပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိထွေးတော်ကြီး လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေ သဘောမကျလို့ ဆင်းလာတာ ကိုတော့ မင်းအဖို့ မနစ်နာလွန်းဘူးလားကွာ။ ဘွားတော်ကြီးကတော့ မျက်ဖြူဆိုက်လေ ဆရာကြိုက်လေဖြစ်နေမှာ ပေါ့ကွ။ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသောသားပဲ၊ ဘာလို့ အလျော့ပေးရမှာ လဲ၊ အရှုံး ပေးရမှာ လဲ။ မကျေနပ်ရင် ပြန်ဆော်ကွာ။ ခုတော့ မင်းဟာက...ခုတ်ရာတခြား ရှာရာတလွဲ"

စီးကရက်ဖွာရင်း ပိတောက်ရွက်တွေကို သဲကြီးမဲကြီးရေတွက်နေမိသည့် နိုင်ဇေ့ကတော့ အောင်ပွင့်စကားကို မကြားသည့်ပုံဖြစ်နေသည် ။ သူ့အတွေးထဲမှာ အဖေ။ သူ့အမြင်အာရုံထဲမှ သူ့ ဖေဖေ။

အဖေရယ်. . .သားသမီးဆိုတာ မိဘရဲ့ သွေးစက်များ နဲ့ တည်ဆောက်ထားတာပါ။ မိန်းမ ဆိုတာကတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ နံရိုးတဲ့ ။ ခုတော့ အဖေက အဖေ့နံရိုးကို ဂရုစိုက်လွန်း တယ်။ အဖေ့နံရိုးမကြီး ဘယ်လောက်လူလည်ကျတယ်ဆိုတာ အဖေမသိဘူး။ အိမ်ကဆင်းလာခဲ့ပေမဲ့ သား အဖေ့ကို အမြဲသတိရ လေးစားလျက်ပါအဖေ။ ဒါပေမဲ့ အဖေ့မှာ နံရိုးမကြီးရှိနေတာပါလေ။ သားကို အဖေလွမ်းမနေလောက်ပါဘူး။

"ဟေ့ကောင် မင်း...မင်းအဖေကို ဘယ်လိုပြောဆင်းခဲ့သလဲ"

လာပြန်ပြီ။ လာဆွကြပြန်ပြီ။ သူငယ်ချင်းကောင်းများ ပင်ဖြစ်သော်
ငြား သူတို့ သည် အကိုင် ကြမ်းသည့် နှာစံများ သဖွယ် နိုင်ဇော်ကို (နိုင်
ဇော်အနာကို) တဆွဆွ . . . ဆွနိုင်လွန်းကြပါ၏။ မသက်သာ။
အတွင်းကြေ ကြေလာခဲ့သည့် နိုင်ဇော်သည် အပြင်ပန်းမှာ ရွှင်ပျနေဟန်
ရှိသော်ငြား ထိလိုက်လျှင် ပဲ့ကြွေတော့မည့် ရက်လွန်နှင်းဆီကြီးလို ကြေ
ကွဲခံစားနေရတာ သူတို့ မသိ။

"တော်ကွာ...တော်ကွာ... ငါ့အနာဟောင်းကို ဖွင့်ဖွင့်ပြရတာ ဘယ်
နှခါရှိပြီလဲ။ အေး. . .မင်းတို့ ငါ့ကို ဒီမှာ ဆက်ပြီးနေစေချင်ရင် ငါ့
အကြောင်းလည်း မမေးကြနဲ့ ။ ငါ့ရှင်အင်ကြင်းလည်း မထိကြနဲ့ ။ ဒါပဲ"

"စိုးရိမ်ရတယ်"

ထောင်တန်သောစကား၊ ရယ်ပေါ့ လုပ်လိုက်ရသော်ငြား သူ့အတိတ်
နွံထဲ ခေါင်းစိုက်လည်နစ် ခဲ့ပါ၏။

အခန်း(၃)

မိခင်အုပ်ထိန်းသောခေတ်...တဲ့။

ဘယ်လောက်နွေးထွေး လိုက်လေမလဲ။ သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်တွေရဲ့ တစ်ခုသော ရွန်းပြက် သည့် အမည်နာမတစ်ခု။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို သွားပြီးတွေးမိသည် မသိသော်လည်း အောက်ထပ်မှ ဖဲဝိုင်းရဲ့ ဟိုးဟိုးဟီ ဟီ အသံတွေကိုတော့ နိုင်ဇော် အော်ဂလီဆန်နေလိုက်သည် မှာ ပြောစရာမရှိ တော့။ ဘာတွေလဲဟ။ ဒါ. . .မိန်းမကောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အလုပ်လား။

ကိုယ့်အိပ်ရာ စပရင်မွေ့ရာကြီးမှာ တစ်ကိုယ်လုံးမြှောက်အောင် ခေါင်းနောက်လက်လျှို၊ ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ ကြွခုန် ဆောင့်အောင့်ပစ်နေ မိသော်ငြား နိုင်ဇော်ရင်ထဲ အကျိတ်အဖုတွေက ပြေမလာ။

အဖေ့ကိုမတွေ့ရတာ ကြာပြီ။ အခါတိုင်းဆိုလည်း သားအဖ မျက်နှာချင်းဆိုင်လေ့မရှိတာမို့ နိုင်ဇော်ရင်ထဲ ထူးပြီးမလွမ်းဆွတ်ခဲ့၊ မကြေကွဲခဲ့။ ဖခင်ဆိုတာ လေပြည်လေညင်းလိုပဲ၊ ရိုးခနဲ ရိတ်ခနဲ မြင်လိုက်၊ ကြုံလိုက်ရလျှင် ပြီးပြည့်စုံသည် ဟု မှန်ထင်မိပါ၏။ ယခုတော့ ရိုးခနဲ ရိတ်ခနဲ မတွေ့ရတာ တော်ကြာပြီမို့ သူ အဖေ့ကို အနည်းငယ် တမ်းတခဲ့ပြီ။ သုံးစရာပိုက်ဆံမရှိတော့တာလည်း ပါတာ ပေါ့။

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ ဂရုမစိုက်၊ စိုက်...အဖေသည် သူပြတ်လတ်မ
နေရအောင်တော့ အမြဲ ပေးကမ်းတတ်ပါသည်။ ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနှင့်
ပေတေလေလွင့်နေသော်ငြား သူကလည်း ပညာရေးမှာ ကျ ဘွဲ့တစ်ခု
တောင် ဖြေဆိုပြီးခဲ့လေပြီ မဟုတ်လား။ အောင်မှာ ပါ။

မာနကြီးသည့် ညစ်ထပ်ထပ်၊ ဂျစ်ကျောကျောသားတော်မောင်က ဖ
အေဆီ ဘယ်တော့မှ လက်မဖြန့်တတ်သည် မို့ သူကပဲ ဦးဆောင်ဖြည့်တ
င်းပေးတတ်သည့်အဖေ။ ယခုတော့ ခရီးထွက်သွား ခဲ့တာ တစ်လပြည့်
တော့မယ်။

မိထွေးတော် ဂေါတမီနှင့်အဖွဲ့ရဲ့ ဟိုးဟိုးဟစ်ဟစ်အသံတွေကြောင့်
သူ အရမ်းပေါက်ကွဲ နံရံကို ဖြိုခွင်းပြီး စိစိမှုန့်မှုန့်ခြေပစ်လိုက်ချင်သည်။ ။
အမေရှိတုန်းကဆိုလျှင် လင်သား ခရီးသွားချိန်မှာ သောက်တော်ရေချမ်း
စားတော်ကွမ်းနှင့် ပန်းဆီမီးကပ်ကာ ဘုရားမြတ်ထံမှာ ဆုပန်
ဆုတောင်းနေ ခဲ့သည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ အိမ်အောက်မှာ ဖဲဝိုင်းထော
င်နေသည်။ မသာအိမ်ကျလို့ ။

သူ့ထက် ဆယ်နှစ်လောက်ကြီးသော်ငြား ယခုထိ ဂါဝန်ကြီးတဖား
ဖားနှင့် ဆံပင်က သူ့ထက် တို၊ သူ့ညီမအထွေးလေးပုံဖမ်းချင်နေသော
ဒေါ်ချယ်ရီသော်ကို သူ တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရ။ တင်ပါးကို ကြိမ်
တစ်လုံးနှင့် ခပ်စပ်စပ်ရိုက်နှက်၊ ဆော်ပလော်တီးပစ်ချင်လှသည်။ ။ သို့
ပေမဲ့ အဖေက တော့ တဟဲဟဲပါပဲ။ တစ်ပင်လဲလို့ တစ်ပင်ထူတယ်ဆို
တာကလည်း အားကိုးအားထားရအောင် လောက်လောက်လားလား တ
ည်တည်ကြည်ကြည် မိန်းမတစ်ယောက်ကို ယူခဲ့ရောပေါ့ အဖေရယ်။ ဒါ
ပေမဲ့...အဖေ သူ့ကိုညှာတာပါသည်။ အမေဆုံးတာ ကြာလှပေမဲ့ လွန်ခဲ့
တဲ့ တစ်နှစ်လောက်ကမှ နောက်မိန်းမယူခဲ့သည် ဆိုတော့ တော်သေး

တာပေါ့။

"တောက် တရားလွန်လာကြပြီ"

ရယ်မောသံတအုံးအုံးက အဘိုးတို့ ရွာမှာ နွားမတွေ၊ နွားလောင် လိုက်သည့်နှယ် ဆူညံလှသည် မို့ နိုင်ဇော် အိပ်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ခုန်ထ လိုက်မိသည် ။ တော်ပြီ. . ဒီနေ့ အပြင်မထွက်တော့ဘူး မှတ်တာ မရ တော့ဘူး။ နာရီကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် ဆယ်နာရီခွဲ။

အောင်သိုက်တို့ အိမ်သွားမည်။ သို့သော် ထမင်းစားသွားရမည်။ အောင်သိုက်အမေကြီးက အနည်းငယ်စေးနဲ့လှသည် ။ ဧည့်သည် စောင် သည် ကို ထမင်းသိပ်မကျွေးချင်လှ။ အေးလေ. . .ဧည့်သည် ကို မသထား လို့ တော့ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ ပေါ့။ သစ်သားလေးပင်အိမ်လေးနှင့် နေ ရသော အောင်သိုက်တို့ သည် မောင်နှမကလည်း များ ၊ မချောင်လည်လှ လို့ ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အခြားပေါင်း စရာ သူငယ်ချင်းတွေ ရှိသော်ငြား၊ င ယ်ငယ်ကတည်းက (မိမိဆင်းရဲစဉ်အခါက) ပေါင်းခဲ့ရသည့် အောင်သိုက် ကိုပဲ သူက အရမ်းခင်မင်မိပါသည် ။

အင်း. . .အောင်သိုက်အမေကြီးကတော့ ထင်မှာ ပဲ။ နှစ်ထပ်တိုက် ကြီးနဲ့ ကားနဲ့ ဆိုင်ကယ် တဝီဝီနဲ့ ရှိတဲ့ ကြားထဲက တို့ ကိုကျ သိပ်မပေး ဘူး၊ မကမ်းဘူးလို့ ။ ဒီလိုမထင်လိုက်ပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ခပ်မွဲမွဲပါဗျ။ အဖေက စည်းစနစ်ကြီးရတဲ့ အထဲ အခု ကျ မိထွေးတော် သူငယ်ပြန်ကြီးက ပိုပြီးစစ်ကုတ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ ပို ပိုလျှံလျှံ မရှိလှပါဘူး။ အလုပ်တစ်ခုခုတော့ လုပ်မယ်စိတ်ကူးပါရဲ့ ဗျာ။ ကျောင်းပြီးစမို့ လူက ယောင်ချာချာမို့ ခေတ္တအနားယူရင်း စိတ်ထိုင်ညစ် နေ မိတာပါ။

ဟုတ်တယ်. . .စိတ်ညစ်တယ်။ အောင်သိုက်ဆီပဲ သွားရမယ်။ ဒါပေ

မဲ့ မေ့လို့ မဖြစ်ဘူး။ ထမင်းစားသွားရဦးမည်။

တီရုပ်တစ်ထည်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီကိုကောက်လဲ၊ ခေါင်းကိုဖြီးမနေ တော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်သော့ သာ လှမ်းယူလိုက်သည် ။ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့် ကြည့်မနေတော့။ လွန်ရှိ. . .နှစ်ရာတန်တစ်ရွက်ပဲ။ သူဌေးသားရယ်လို့ ဆင်ပြင်ပေးထားသည့်ကြိုးတွေ ချိန်းတွေကရော ဘာလုပ်လို့ ရမှာ တဲ့ လဲ။ ဖဲ့စားလို့ ရတာလည်း မဟုတ်။

သူ ဧည့်သည် ဖဲဝိုင်းသို့ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကြည့်ရင်း ခြေသံ ပြင်းပြင်းနင်းကာ ထမင်း စားခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည် ။ သူ့ခြေသံကြောင့်ထင့် ဖဲဝိုင်းက အရှိန်နှင့်စီးဆင်းနေသည့် ရေကာတာတစ်ခု ကို ရေတံခါးပိတ် လိုက်သည့်နှယ် တိခန့်ရပ်သွားခဲ့ရသည် ။ သို့သော်လည်း ခဏပါပဲ၊ ပြီး တော့ ဆူမြဲ တိုင်းဆူ၊ ဟီမြဲတိုင်းဟီမြဲ။

အား. . .ပုစွန်တုပ်ကြီးတွေပါလား။

ထမင်းစားပွဲရဲ့ အုပ်ဆောင်းကို "မ"ကြည့်လိုက်တော့ ဟင်းတွေက ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ။ ဒါ ဘယ်သူ့ဖို့ လဲ။ အများကြီးပါလား။ အိုး. . .ဘယ်သူ့ဖို့ ဖြစ်ဖြစ်၊ စားပစ်လိုက်မယ်။ ငါက အဖေ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား။ ဒါ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်ဖို့ တော့ မဟုတ်တန်ရာဘူး။ ထမင်းအုပ်ထဲမှ ထမင်း ကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ပန်းကန်တစ်ချပ်ထဲ ခူးထည့်သည် ။

ဟင်းတွေစုံအောင် လျှောက်နှိုက်မနေတော့။ ခံတွင်းတွေ့သည့် ပုစွန် တုန်ဟင်းကိုပဲ နှစ်ကောင် ပြူး ဆယ်ထည့်ရင်း အနှစ်ထည့်လိုက် စားလို က် လုပ်နေမိတော့သည် ။

ပျော်လိုက်တာ။ ဒါ သူ့မိတ်ဆွေ အရည်မရအဖတ်မရ ဖဲသမားတွေကို ကျွေးဖို့ နေမှာ ပေါ့။ အဖေကတော့ ရှေ့ကနေ ကြိုးရှာနေရတယ်။ သူ့စိဉ် မာဏက အိမ်က တွင် တွင် ဖြုန်းနေသည် ။

နိုင်ဇော်က အစားကြီးလှတယ်မဟုတ်ပေမဲ့ ဖူးခေါင်ဖူးဖျား၊ ရွရွလေး လုပ်ထားသည့် ပုစွန်တုပ် နှင့် ထမင်းနည်းနည်း ဟင်းများများ စားပစ် ထည့်လိုက်နိုင်ပါသည် ။ အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် စားလိုက် တော့ ဘာ တတ်နိုင်သေးလဲ။

စောစောက ရှစ်ခေါက်ချိုးမျက်နှာ၊ မကျေနပ်သည့်မျက်နှာက ယခု တော့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးဖြစ်နေ တော့သည် ။ အရသာရှိလိုက်တာလည်း မပြော ပါနှင့်တော့။ ပဋိပက္ခတွေ ဝိရောဓိတွေဖြစ်တော့မည်။ မဖြစ်လည်း နေ၊ ကိစ္စတော့မရှိတန်ရာ။ သူက အပျော်တမ်းလက်ဝှေ့ချန်ပီယံ၊ အပျော်တမ်း သိုင်း သမား၊ ကရာတေးသမား၊ လောကကြီးကို မကျေနပ် တိုင်း ဖွဲ့အိတ်ကြီးကို နင်းကန်ထိုးနေသူ။ အဖေ ကိုမကျေနပ်တိုင်း ဖွဲ့ အိတ်ကြီးကို နင်းကန်ထိုးနေသူ။ မိထွေးတော်ကို မကျေနပ်တိုင်း ဖွဲ့အိတ် ကြီးကို ပဲ နင်းကန်။

ခပ်သာသာပဲ ထမင်းစားလို့ ကောင်းနေတုန်း...

"ဟင်"

အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည် ။ ပဋိပက္ခတစ်ခုရဲ့ ရှေ့ပြေးအကြို၊ မုန်တိုင်းတစ်ခုရဲ့ ရှေ့ပြေး အကြို။ ဒါပေမဲ့ ဒီပဋိပက္ခဟာ ဒီမုန်တိုင်းဟာ ဒီလောက်ကြီး မတရားကြီးကျယ်သွားမယ်လို့ တော့ နိုင်ဇော် မမျှော်လင့် ခဲ့ပါ။

တတိယအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲရဲ့ "ဖိနပ်ပြဿနာ" လို့ ဒီ "ပုစွန်တုပ်ပြ ဿနာ"ကလည်း စစ်ပွဲ တစ်ပွဲဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် နိုင်ဇော် ဒီ ပုစွန်တုပ်တွေကို မစားခဲ့ပါဘူး။ ခုတော့...

ထမင်းချက်သည့် အိမ်ဖော်ဒေါ်ခင်ဥရဲ့ အာမေဍိတ်သံက ဗုံးတစ်လုံး

ပေါက်ကွဲသံအလား သူ ကြားခဲ့အပြီးမှာ တော့ ဒေါ်ခင်ဥက သူ့ရဲ့ ယမမင်းမကို သွားအကြောင်းကြားဟန်တူခဲ့သည်။ ။ အဲဒီ ဒေါ်ခင်ဥမူများလည်း နီးရာဓားကိုကြောက်ရမည်လေ။ သူဆိုသည့်နိုင်ဇော်က ဒီအိမ်ရဲ့ မြက်လျှော့ တစ်ကောင်၊ အိမ်မြှောင်တစ်ကောင်ပဲမဟုတ်လား။ တောက်တဲ့ ကမှ အဆိပ်ပြင်းဦးမည်။ တိုက်နံရံမှာ ကပ်နေသည့် တောက်တဲ့ တစ်ကောင်လိုပဲ သူတို့ သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ။

ဒေါ်ချယ်ရီသော်ရဲ့ အိမ်ထောင်သက်တစ်လျှောက် နိုင်ဇော်ကလည်း စာသင်ကျောင်းမှာ ရောက်နေခဲ့ရသည် မဟုတ်လား။ ဧည့်သည် သွား၊ ဧည့်သည် နေမို့ နိုင်ဇော်အကြောင်းလည်း စေ့စေ့ငုငု မသိ။ သို့မဟုတ် ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ်ပိုင်ပုံနိုင်ပုံလည်း ရပေမည်။

ဂါဝန်ကြီးတဖားဖားဖြင့် အသက်သုံးဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက် အေးဆေး စွာ ထမင်းစားနေသည့် နိုင်ဇော်ထံသို့ စုန်းမကြီးတစ်ဦးနှယ် ဝုန်းခနဲရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ။ တကယ်ပါ ပဲ၊ မလေးရှားစုန်းကားထဲက စုန်းမကမှ ကျက်သရေရှိပါဦးမည်။ နက်ပြာရောင်ဂါဝန်ကြီး တလွင့်လွင့် နှင့် ကဆုန်စိုင်းရောက်ရှိလာပုံက တစ်စက်ကလေးမှ မညင်သာ။ အင်းလေ . . . နိုင်ဇော်က ဦးသိုက် ဇော်မှ မဟုတ်တာ။ နှုစရာမလိုဘူးပေါ့၊ နွဲ့စရာမလိုဘူးပေါ့။ သူမမှာ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်လှမခန်း။

"ဟင် ကုန်ပါပြီ၊ ကုန်ပါပြီ။ ဟဲ့ အကောင်ရဲ့ ၊ နိုင်ဇော်ရဲ့ ။ ဒါ ငါ့ဧည့်သည် တွေဖို့ ထားတာ၊ လူကြီးလူကောင်းတွေစားဖို့ ထားတာ။ နင့်လို တေလေကြမ်းပိုးကောင် စားဖို့ ထားတာ မဟုတ်ဘူး "။

ဒေါ်ချယ်ရီသော်ရဲ့ စကားကြောင့် သူ့နှလုံးသွေးတွေ ဟု နုံးခနဲပွက်ထ၊ သူကလည်း နဂို ကတည်းက အစာမကြေနေသူဖြစ်သည်။ ။ ပြန်ပြော

ဖို့ ရာ ရုတ်တရက် စကားရှာမရခဲ့။ သူလည်း ဆင်းရဲ တဲ့ ဘဝက နီးထ လာရတာပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ စကားတွေက တဆိတ်ရင့်သီးလွန်းလှသည် ။ မျက်မှန်စိမ်း တပ်ထားကြသူအချင်းချင်းမို့ မီးပွားတွေက နှလုံးသားဗဟို ပေါ် ကျရောက်ကုန်ရော့ ထင်။

"ကျုပ်အဖေရှာထားတာ ကျုပ်စားတာ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒါကုန်သွားရင် ရှိ တာကျွေးပေါ့"

စိတ်ကိုအနိုင်နိုင်ချုပ်ထိန်းရင်း ထမင်းစားခြင်းကို လက်စသတ်၊ လက်ဆေးကန်မှာ သူ လက်သွားဆေးလိုက်သည် ။ ဒေါသတွေက တစ် ခေါင်းလုံးကို အုံ့ခဲလာစေသော်လည်း သူက ပညာ တတ် ယောက်ျားရင့် မကြီးဖြစ်သည် ။ ဘာမဟုတ်သည့် အပေါစားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဖြစ်မနေလို။ သို့သော် တစ်ဖက်က ယမ်းပုံမီးကျနေလိုက် တာများ တပြောင်းပြောင်း တဝှမ်းဝှမ်း။

သူ လက်သုတ်၊ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေတစ်ခွက်ယူသောက်၊ ခွာပြီး သား ပန်းသီးတစ်လုံးကို ဂျွတ်ခနဲ ဂျွတ်ခနဲကိုက်စားရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ ကဲကွာ. . .အခိုက်အတန့်တော့ သူ့ဒေါသတွေ ပန်းသီး လေးပေါ် ပုံချလိုက်သည် ။ စိစိမှုန့်မှုန့်ကြေအောင် ဝါးစားမျိုချပစ်လိုက် သည် ။

သို့သော်မရ။ ဆတ်ခနဲ ပခုံးတစ်ဖက်ဆွဲယူ၊ ပူခနဲဖြစ်ပြီး လည်ထွက် သွားတော့မှ သူ. . .ပါးရိုက်ခံလိုက်ရမှန်း သိရှိရတော့သည် ။

"ဟာ"

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နိုင်ဇော် ကြောင်နေဆဲ၊ နောက်ထပ် နောက်ထပ် လက်ဝါးများက အဆက်မပြတ်။

"ဟဲ့...ဟဲ့...ချယ်ရီ"

"ချယ်ရီ...မချယ်...လွန်မယ်...လွန်မယ်"

ဒီလောက် သူ့ပါးကို ဒီမိန်းမရိုက်နေတာ လွန်မယ်တဲ့ လား။ ဒါ လွန်နေတာ မဟုတ်ဘူး လား။ လွန်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ဘူး လား။ အရမ်းကိုလွန်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ကို စော်ကားသိက္ခာချနေလိုက်တာလေ။ သူ...နိုင်ဇော်ဟာ ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီပေါ့။

သူ ကြောက်လန့် အံ့ဩစွာ ဆူပွက်နေမိဆဲ၊ နောက်ဆုတ်နေမိဆဲ၊ ထိုမိန်းမက ရှေ့သို့တိုးလာ ပြီး နောက်ထပ်စော်ကားရန် ဦးစူခဲ့ပြန်၏။

ဒီနောက် သူ့မျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး သူ့လက်တစ်ဖက်က ဆတ်ခနဲမြှောက်တက်၏။ ထိုမိန်းမသည် သူ့လှေ့ကျင့်မြဲ ဖွဲ့အိတ်ကြီးဟု စိတ်မှာ ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုတဒ်မှာ သူ ကမူးရှူးထိုး ထွက်ခဲ့မိတော့ လူက လေဟာနယ်ထဲမှာ မဟုတ်။ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှာ ။

ရှေ့မှာ နေရောင်ရဲရဲ...နေ့လယ်ခင်း။

နောက်ဘက်မှာ တော့ ငရဲသံများ ဖြင့် ဆူပွက်ဖိစီးခဲ့သည့် နှစ်ထပ်တိုက် သစ်သစ်လွင်လွင် တစ်ခု။
